

TATIANA DE ROSNAY

Het appartement

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Van haar kruin tot en met haar hielen wordt ze door de bedspiraal tegen de grond gedrukt. Ze kan zich nauwelijks verroeren. Liggend op haar buik, met haar kin op het parket en met open mond, hijgt ze als een hond. Toen ze de voordeur hoorde dichtslaan heeft ze in haar paniek haar hoofd gestoten, tegen de hoek van het bed misschien. Nu heeft ze pijn. Moeizaam en zo traag mogelijk om geen geluid te maken, probeert ze een hand onder zich vandaan te halen. Er is weinig ruimte onder het bed. Heel voorzichtig strijkt ze met haar vingers over haar slaap. Een plakkerig gevoel. Bloed? Ze ziet niets. Te donker. Eén ding doet er maar toe: ze moet hier weg. Maar hoe? Hoe kan ze vluchten? De vragen weergalmen in haar hoofd. Waarom is hij op dit tijdstip thuisgekomen? Wat doet hij hier? Vermoedt hij iets? Was hij van plan haar in de val te lokken?

Ze probeert rustig adem te halen, na te denken. Haar neus kriebelt. Het is een beetje stoffig onder het bed. Niet niezen, niet zuch-

ten, niet beven. Maar de paniek rukt op. Ze sluit haar ogen. Aan de binnenkant van haar oogleden zigzaggen schichten. Haar oren gonzen, haar hart bonkt. Haar borst zit klem, wordt samengeperst. Ze krijgt geen adem meer. De angst wekt verlangen op, lokt, onderwerpt haar. Ze geeft zich eraan over als aan een vreselijk genot. Heel even is ze weg, alsof ze het bewustzijn verliest, dan komt ze weet bij. Met al haar kracht drukt ze haar vuisten tegen haar mond. Niet huilen, niet schreeuwen, geen enkel geluid maken. Kalm blijven. Hoe kan ze wegglijpen uit deze kamer? Er komen scheldwoorden bij haar op die ze anders nooit gebruikt. Weg uit deze kamer... Deze kutkamer. En hij, die lul, die klootzak. Maar het gevloek haalt niets uit.

De man ligt daar, daar, languit op het bed, vlak boven haar. Ze zijn hooguit twintig centimeter van elkaar gescheiden. Zijn ademhaling is te horen. Een regelmatige, rustige ademhaling. Ze ziet hem voor zich: armen gekruist achter de nek, ogen gesloten. Een afschuwelijke gedachte steekt de kop op. Hij moet haar horen, moet het bonken opvangen van haar hart, dat slaat als een grote trom. En toch verroert hij zich niet. Is hij in slaap gevallen?

De man verplettert haar met heel zijn gewicht. Hij domineert haar, onderdrukt haar. De bedspiraal, vervormd door de kromming van zijn rug, zit vastgeklonken aan haar schouderbladen, aan haar onderrug, haar billen, haar bovenbenen. Dwars door het matras heen meent ze de warmte van zijn lichaam waar te nemen, en de structuur van zijn huid, zijn geur, zijn adem. Ze lijken met elkaar verbonden. Gruwelijk vindt ze die opgelegde intimiteit. Een nachtmerrie. Ze heeft een veel te groot risico genomen. Dat ze zo stom is geweest. Het kinderachtige spel is haar naar het hoofd gestegen, ze is net een jochie dat met lucifers speelt en in de ban van het vlammetje het hele huis in de fik steekt.

Hoe lang moet ze hier nog blijven? En de kinderen? En haar man? De tweeling komt zo thuis. Als ze zien dat hun moeder er niet is, zullen ze naar de buurvrouw van driehoog gaan of naar de studenten van tweehoog. Zodra tegen etenstijd hun maag begint te rammelen, zullen ze ongerust worden. Waar is mamma? Ze zullen hun vader op zijn werk bellen. Ze ziet het tafereel al voor zich: haar man, die verbijsterd en bezorgd, halsoverkop naar huis komt. Waar is ze toch? Om deze tijd

is de moeder van de jongens altijd thuis, achter haar computer of achter het fornuis. En het wordt al donker... Als ze haar zouden zien, een gevangene van haar eigen roekeloosheid, onder dat bed waar ze niet onder vandaan kan, met een bloedend voorhoofd en die man die languit boven haar ligt... Ze zouden zich schamen. Zij schaamt zich ook.

Stilletjes begint ze te huilen. De tranen stromen over haar wangen, vermengen zich met het bloed van haar wond. Een druppeltje, zoet en zilt, prikkelt haar tong.

Nooit is ze zo bang geweest. Als hij vermoedt dat ze in zijn slaapkamer is, zal hij haar alles betaald zetten.

Heel duur betaald zetten.

‘Te huur van eigenaar, mooi, zonnig, gerenoveerd 4 kmr app. 120 m², 9000 fr, excl. GWI. Vandaag 13.30 u. Av. de La Jostellerie 27-IV’

Colombe is er te laat bij. Er zijn al wel dertig mensen voor haar. Gelaten sluit ze aan bij de rij op de trap. Elk kwartier gaat ze een tree omhoog. Om de tijd te doden leest ze zonder hoge verwachtingen een manuscript dat ze net heeft gekregen. Een jonge, veel te zwaar opgemaakte vrouw kakelt in haar mobieltje zonder zich iets aan te trekken van de anderen. Een dame van in de vijftig vertelt haar gezondheidsklachten aan een sombere, maar statige heer. Colombe vindt het lang duren; het manuscript is saai. Met een zucht stopt ze het in haar tas. Er zit niets anders op dan te wachten en de gesprekken aan te horen die in het trappenhuis worden gevoerd: de veroveringen van een onnozel wicht en de ongemakken van de menopauze. Colombe gaapt. Ze gaat op de trap zitten en trekt haar lange benen op.

De eigenaar van het appartement is zoals

alle huiseigenaren een pietlut, bang voor kras-
sen op het parket en vlekken op de muren.
Maar zijn bezorgdheid beperkt zich niet tot
materiële ellende. Hij wil dat zijn zonnige ka-
mers bewoond worden door iemand die hij
kan vertrouwen, iemand die voldoet aan een
nauwkeurig omschreven definitie waar hij
strikt aan vasthoudt: 'een keurig persoon'. En
dus kijkt hij sceptisch naar de onophoudelijke
stroom potentiële huurders, alsof elk van hen
een kandidaat is die een zwaar mondeling
examen bij hem moet afleggen.

Als Colombe eindelijk aan de beurt is,
merkt ze dat de eigenaar haar met een zeker
respect bejegt, terwijl hij de melancholieke
heer en de spraakzame dame heeft afgepoei-
erd. Is zij de kandidaat die hij zoekt? Dat
moet haast wel, want hij leidt haar twee keer
rond door het appartement. Met een inge-
nomen lachje neemt hij haar op. Wat ziet hij in
haar? Colombe lacht vanbinnen. Ze weet het
al: een jonge vrouw, begin dertig, nietszeg-
gend gezicht, ingetogen kleding. Vriendelijk,
beschaafd. 'Een keurig persoon.'

Als de eigenaar vraagt of ze kinderen heeft,
kan ze niet verzwijgen dat ze een tweeling
heeft van elf. Iemand die zo bezorgd is zal ze-

ker geen kinderen in zijn woning willen hebben. Het parket! De muren! Zeg maar dag tegen de avenue de La Jostellerie...

‘U lijkt me nogal jong om kinderen van die leeftijd te hebben,’ zegt de eigenaar, die er toch geen probleem mee schijnt te hebben dat ze twee koters heeft.

Colombe krijgt weer een sprankje hoop. Koket haalt ze haar schouders op en trekt een pruilmondje.

‘Tja, meneer, als je er vroeg bij bent...’

Hij vindt haar grappig. En charmant. Als ze vertelt dat ze parttime werkt bij een uitgeverij en dat haar man een ICT-bedrijfje runt, weet hij dat hij de ideale huurders heeft gevonden.

‘Uw voornaam?’ vraagt hij terwijl hij op zijn balpen klikt.

‘Colombe.’

Hij schrijft op: Colombe Barou. ‘Goh, dat is een grappige naam, Colombarou.’*

* Colombe betekent ‘vredesduif’. Haar achternaam ‘Barou’ heeft geen betekenis, maar klinkt als het woord baroud’, waarvan de uitspraak de ‘d’ wegvalt en dat ‘gevecht’ betekent. (vert.)

Ze kijkt hem ironisch aan, maar doet er verder het zwijgen toe.

De eigenaar noteert haar adres, haar bankrekeningnummer en andere gegevens die hij nodig heeft.

‘Kom vanavond maar langs met meneer Barrou. Dan kan hij uw nieuwe appartement zien.’ Colombe is stomverbaasd.

‘Maar... er staan nog heel veel mensen op de trap...’

De eigenaar glimlacht.

‘Dat zal best. Maar ik kies u. Kom vanavond dus nog maar een keertje langs met uw gezin. Tot dan.’

Colombe gaat gauw weg. Vanbinnen juichend ontwijkt ze de sombere blik van de mensen die dicht op elkaar in het trappenhuis staan. Dat ze kan zeggen dat deze treden, deze trapeuning, deze entree, dit pand voortaan hun thuis is! Eenmaal buiten maakt ze een paar danspasjes als Gene Kelly in *Singing in the Rain* en springt ze net als hij met twee voeten tegen elkaar in de goot. Op de zolen van Colombe niet één spatje, maar ze heeft de gratie van een voormalige ballerina die te hard is gegroeid.

Weer zo eentje die zich door haar heeft la-

ten inpalmen, die denkt dat ze de ideale huisvrouw is. Aardig, rustig. Een beetje saai. Sommige vrouwen gebruiken hun schoonheid om hun doel te bereiken. Anderen hun intelligentie. Colombe heeft altijd ingezet op wat zij haar 'onzichtbaarheid' noemt: het vermogen zich als een kameleon aan te passen, om op te gaan in de massa en geen angst of wantrouwen te wekken. Vroeger was ze een stil, bedachtzaam meisje dat liever naar de gesprekken van volwassenen luisterde dan dat ze met andere kinderen speelde.

Colombe, slank en lang, bijna één meter tachtig, heeft een wat gekromde houding, alsof ze zich schaamt voor haar lengte, hoewel haast niemand daar oog voor heeft, doordat ze zo haar best doet niet op te vallen. Afgezien van haar goudbruine ogen en fijne gelaats-trekken is Colombe überhaupt onopvallend. De blik van anderen blijft niet op haar rusten, wordt door niets geboeid. En zij doet niets om hem vast te houden.

Mensen zien niet dat ze knap is, dat ze dik, glanzend haar heeft en dat haar mond een vrucht lijkt. Ze zien de kuiltjes niet die in haar wangen ontstaan als ze lacht, of haar blanke huid, die even glad is als verse room.